

ner, det foregår, men de steder, hvor det foregik, gav det genlyd.

Nogle forsikringselskaber vejrede morgenluft. Skrækken for at ende i sit eget skidt og møg skulle bruges til at sælge plejeforsikringer. Men bestemmelserne i lov om social service i afsnittet om praktisk og personlig bistand er jo meget klart. Det er klart, at man skal have hjælp til det, man ikke selv kan, at hjælpen skal gives som hjælp til selvhjælp, og at den derfor skal være så rigelig, at hjemmehjælperne har tid til at inddrage klienten i løsningen af opgaverne. Men reglerne kan jo meget nemt blive som elastik i metermål, og det er det, der sker i øjeblikket.

Så stort et spillerum mener vi ikke at det kommunale selvstyre skal have på hjemmehjælpsområdet, for så bliver det jo en direkte trussel mod den retssikkerhed, som vi mener er så vigtig. Derfor har Enhedslisten ved flere lejligheder også foreslået, at det individuelle skøn minimeres til fordel for større retssikkerhed.

Vi synes, der er behov for en definition af de basale ydelser, som skal være standardsortiment i hver eneste kommunes hjemmepleje; de ydelser, man skal have ret til, hvis man ikke selv eller ens ægtefælle kan udføre opgaverne. Men det er jo en sørgelig situation, at vi er nødt til at starte med et ambitionsniveau, der hedder, at loven bare skal overholdes. Det er tilsyneladende nødvendigt at kæmpe for det, sådan som det er foregået i det sidste år, hvor selv ministeren har følt sig kaldet til at lave hyrdebrev for at få kommunerne til at overholde loven. Men det er jo ikke et ambitionsniveau, der er højt nok, og hvis man ser på f.eks. boligsituationen, er der oplagte begrundelser for forbedringer.

Det har længe været et kodeord, at man skulle være længst muligt i eget hjem, og den oprindelige intention var formodentlig helt i orden. Man skulle udvikle den kommunale hjemmepleje således, at den kunne tage hånd om borgernes behov døgnet rundt. Ingen skulle tvinges til at flytte fra de vante omgivelser til plejehjem.

Men i virkelighedens verden er det jo desværre blevet sådan, at de ældre borgere ikke har haft noget valg. Hvis det skulle udføres på en ordentlig måde, skulle det jo være sådan, at det var den ældre, der visiterede sig selv til en plejebolig. Hvis den ældre selv definerer et ønske om og behov for at bo under den tryghed, en plejebolig kan være, så er der garanteret god

grund til det, uanset om den ældre ønsker en plejebolig af helbredsmæssige årsager, eller fordi vedkommende føler sig ensom og utryg.

Visitationsregler er i den forbindelse fuldstændig overflødige. Det er garanteret ikke sådan, at de ældre vil stå i kø for at få en plejebolig, hvis man giver dem frit valg, for de fleste vil helst blive i vante omgivelser. Men her er et oplagt område, hvor der er behov for store forbedringer.

Det, der har været i centrum i den debat, der er foregået indtil nu, er imidlertid de fuldstændig basale ting. Det er retssikkerheden i systemet, og det er spørgsmålet om egenbetaling, og derfor har det været så vigtigt for os her i denne debat at slå fast, at der i dette Folketing ikke er flertal for egenbetaling på hjemmehjælpsområdet.

Tove Videbæk (KRF):

Alderdom er ingen sygdom. Alderdommen er en fase i livet ganske som ungdomstiden og barndommen, og ældregruppen er lige så lidt som andre aldersgrupper én stor, grå masse. Ældre er lige så indbyrdes forskellige som borgere i alle andre alderskategorier.

Men vigtigst af alt rummer de ældre mange ressourcer, og derfor er det ikke rimeligt, at den offentlige debat om de ældre er blevet reduceret til en debat om efterløn og hjemmehjælp. De ældre er ikke kun en omkostning for samfundet eller en byrde, som de også er blevet benævnt. Langt det overvejende flertal af de ældre er raske og rørige og rummer mange ressourcer.

Vi skal som samfund i endnu højere grad medregne de ældre som en naturlig og absolut nødvendig del af familierne og indrette både arbejdspolitikken, skattepolitikken og boligpolitikken herefter. Mange ældre kunne spille en væsentlig større rolle i erhvervslivet, men usmidige pensionsregler, stive faglige strukturer og manglende seniorpolitik i både virksomheder og det offentlige system kommer let til at holde den ældre arbejdskraft borte fra arbejdsmarkedet.

De ældres livserfaringer og værdier bør i højere grad gives videre til nutidens børn og unge, og derfor mener vi i Kristeligt Folkeparti, at de ældre bør engageres i langt højere grad, så de kan videregive deres livserfaring, ved at man tilknytter ældregrupper til f.eks. børnehaver, skoler og ungdomsklubber.

Der mangler ældreboliger i Danmark, og Kristeligt Folkeparti mener derfor, at der bør tages